

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatonk
Zradny ja.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džělaš
Wšědne dny;
Džeň pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana,
Njeh ćí khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će

Sserbske njedželske łopjeno.

Wubawa ƙo łóždu ƙobotu w Šmolerjez knihicziščežerni w Budyschinje a je tam sa šchwórtlětnu pschedplatu 40 pj. dostacž.

Reminiscere.

Czech. 33, 7—9.

W bliskosći Jendželsteje leži rjana mała kupa. Psched nej w morju wohladasch wulki swón, kotryž žolmy čum-paju, so by wodnjo a w nozy łóžnikow warnowal psched móžnymi skalami, kiž so tam w morju, wot wody pschi-tryte, namakaju. Tež łóžiczyz nascheho žiwjenja hroža na morju tuteho šwěta tajke skaly, na kotrychž móže so rosrasnyć, přjedy hacž ƙmy ł brjohej wěcznosće pschischi. Skal nusne je teho dla tež sa naš prawe wajchtařstwo! Š nascheho dženknišcheho ƙłowa šhonimy, so je tu tajke wajchtařstwo.

Wopomń, čłowške džěcžo, ƙwjate wajchtařstwo je na semi!

1. Šwjate wajchtařstwo je na semi. Njewobhladať to sa něšcto ƙnadne, sa něšcto, šchtož ƙu čłowjekojo ƙebi wumyšlili a napravili, šchtož teho dla wobkedžbowacž nje-trjebamy. A nětko, ty čłowške džěcžo, ja ƙym tebe sa wajchtařa postajil, praji tón ƙnjes ł ƙwojemu wotrocžkej. W tym dyrbjesche dostojnosć ƙwojeho šastojniřtwu špóšnacž, teho dla jeho hladacž, njedžiwajo na to, hacž čłowjekojo jeho ƙhwala abo na njeho ƙwarja, teho dla dyrbjesche lud na njeho kedžbowacž a na jeho ƙłowo. Kaž čłowjet žane naprawjenje Bože njeschtrafowane a bjes šchodny šazpivacž njemóže, tak tež tuto wajchtařstwo niz. Róždy dyrbi wschať najpřjódžy ƙam ƙwój wajchtař bycž. To wachujecze a modlecze ƙo, je wschitkim prajene. Kaž je w čělnym ži-

wjenju łóždeho pschisłuschnosć, so ƙam na ƙwoje ƙubło a ƙwoje derjehicze kedžbuje, tak dyrbi tež łóždy ƙam na šbože ƙwojeje dusche kedžbowacž. Ale dokelž je čěło tak ƙłabe, dokelž čłowjet ƙo tak lohko šjebacž dawa wot ležnosće a ƙow špytowarja, dokelž w čažnych wješelach tak lohko ł woczom pušcězi, šchtož je jemu sa wěcznosć wužitne a móže jeho wěcznje wobšbožicž, teho dla je Bóh wajchtařstwo postajil w ƙwěrnej starosćiwkej lubosći sa dusche, so by je wobarnowal psched škaženjom, ł njeho wumohl, přjedy hacž je pošdže. Dusche wumóz, to wschať běšche wot-pohlad jeho hnadneje rady, to wotpohlad wulkeho škutka Šhrystuřoweho, to wotpohlad nascheho Boha se wschěm, šchtož sa naš a nad nami čini, tež se ƙwojim wajchtařstwom. Šchto pomha wschitko druhe, šchto tež to najšrašnišche, hdy by tola ščoncžnje duscha šhubjena byla. Šlaj, lětarjo ƙo druhdy ł ƙhorym próžuja a jemu bolosće na-činja, ale njepomhaju. Bóh njecha tajki lětar bycž, kiž na duschi džěla, so by ju šhubil, ale wschitke wumohl. Teho dla dawa warnowacž, hdyž chze duscha wopacžnu krocžel čžinicž, teho dla ju napominacž, hdyž je tajku krocžel čžinila, so by ƙo wobrocžila, ju šbudžicž, hdyž w šchčódnym španju leži a ƙo teho škaženja, kiž je na nju pschischi, dohladacž njecha, teho dla jej woczzi wotewricž, hdyž w šrudnym šašlepjenju widžecž njecha, šchtož je jej dobre abo šchčóдне.

2. Šchto dha pak ƙu ƙlužobnizy a šastojnizy w tutym ƙwjatym wajchtařstwje? Wty wschitzy. Ja ƙym tebe sa wajchtařa postajil israelskemu domu, praji Bóh ƙwo-

jemu wotrocžkej. Tón dyrbjesche tehdy swojej woczji wotewrjenej dżeržecž nad Božim ludom, so by widžil, sčto čžini, swojej wuschy, so by slyšchał, sčto Bóh k temu praji, a swoj rót wotewricž, so by lud sčonił, sčto sčto sčto sčto winojte psched tym swjatym a sčto ma wot njeho docžafacž. Tak je Bóh nětko sa kóždu swojich wošadow sčložobnikow powolał, so bychy wošady warnowali, hdyž widža, kač so w nich čželu sčłuzi, liwkošcž a lenjošcž, temu Anjesej sčłuzicž, w nich pschiběra, čžlowške sčłowo jim wjazy pčaczi, hacž Bože sčłowo, čžlowška hnada wjazy, hacž ta hnada, kotruž móža a dyrbjja pola Boha namafacž, w tutej čžasnosčzi so wješela a na węcžnosč njespominaju. Ale tež sa kóždu dom, haj, sa kóždu duschu je wajchtarstwo postajil. Njecžujesche Rain jara derje, so dyrbjesche swojeho bratra wajchtar byčž? Tak dyrbicž, wy staršchi, wachowacž nad duschemi swojich džecž, tak mandželiki mandželiskemu, pschecžel pschecželej, bratr bratrej a šotije sčwěrnny wajchtar byčž. Tak nješmėdža hospodarjo a hospošy sabycž, so sčto tež sčłuzobni a sčłuzobnizy a džela-čžerjo jim porucženi, so bychy so sčobu starali wo jich dusche a jich sčbože. Kaž Rain niz, tak njemóže ničto samolwjjenje, kotrež ma sa druheho sčobu, junu wot so wotwalicž i tym prasčhenjom: sčym dha ja swojeho bratra wajchtar? Duž njesabudž ničto na to, kajke ma wajchtarstwo —

3. ale tež niz na to, so dyrbi jeho i Božim sčłowom hladacž. „Hdyž ty nješto sčlyšich i mojego rta, dyrbišich jich mojedla napominacž.“ Zane dželo w semskim powolanju so tebi njeradži, hdyž prawe sčredki ni-masč; kač mohł čžlowjek mēnicž, so mohł tuteho, wot Boha jemu dateho sčtojnštwu pravje hladacž, hdyž Anjes sčam jemu njepokasa, sčto ma prajicž. Žadny čžlowjek njewě sčam wot šebje, sčto ma wón čžinicž a čžehož so wostajicž, so by po pucžu žiwjenja kšodžil, kóždu dyrbi so prasčecž: sčto dyrbjju čžinicž, so bych węcžne žiwjenje herbował, kač mohł bjes Božeho sčłowa, tuteje sčwězy nasčheju nohow, druhim to pravje prajicž? Hdy bychy jeho sčłuzobnizy jeno swoju mudrosčž čžypli pschpowjedacž a wošadam jeno to prajicž, sčtož woni sčami sa sčščodne a sčtraščne abo wužitne džerža, potom bychy wošady prawo mēle, hdy bychy so wot tajkich čžlowjekow wotwobrocžile a prajile: sčto čžecž, sčto móžecž wy nam prajicž? Ale dokelž a hdyž i Božim sčłowom psched nje štopaju, čžinja derje na tym, so na jich sčłowo kėžbuja. Hewač nješychy tutych čžlowškich sčłuzobnikow, ale Boha sčameho sazpiwale. W jeho mjenje warnuja, na jeho pschifasnju napominaju, hdyž Bože džecž ničzedža čžinicž, sčtož jich Wótž šebi wot nich žada, na jeho pschifasnju kšostaju, hdyž sčto njepošlyščne Bože džecž, na jeho pschifasnju pokasuju, kač dyrbjja so Bože džecž scžerpliwje do Božeje wole namafacž.

4. A tajke maju se sčwjatej, wulkej sčwěrnosčju čžinicž, pschetož to je sčwjate, wot Boha sčameho jim porucžene sčtojnštwu. Tón by hubjenny sčłuzobnik byl, kiž nješy čžypl wuwjesčž, sčtož je jeho Anjes jemu pschifasał, njedžiwajo na to, sčtož čži k temu praji, kotrymž swojeho Anjesa wolu šjewi. Tak so sčwěrnni rošomni staršchi sa tym njepasčheja, hacž so jich džecžom lubi, sčtož šebi wot nich žadaju, ale čžinja, sčtož sa džecžo sa dobre džerža a Bóh wot nich žada. Tak nješmėdža so sčłuzobnizy Božeho sčłowa sa tym prasčecž, sčto wošady abo čži, k kotrymž maju rēcžecž, rad sčlyšcha, ale sčto Bóh jim psches swoje

sčłowo pschifasa. Nathan njeje so krala Davida, Heliaš njeje so krala Ahaba, Jan njeje so krala Herodascha bojal. Wěrnosčž sčto wšchitny rēcželi, Božu wolu pschpowjedali. Tež dženska sčto hišcž sčwěrnni wajchtarjo, wo kotrychž Jesajabowe sčłowo njeplacž: nēme psčy sčto, kiž sččowkacž njemóža, sčto leni, leža a špja radži. Čžezki je sčud, kiž čžze Bóh junu na tajkich wajchtarjom pschinjescž, kiž nješy swojeho sčtojnštwu hladali. Hdyž ja k bjesbóžnemu rjeknu: ty bjesbóžny dyrbišich sčmjercž wumrjecž, a ty jemu to njeprajisč, so by so bjesbóžny napominacž dał wot swojeho sčleho pucža, dha budže drje bjesbóžny swojeje bjesbóžnosčje dla wumrjecž, ale jeho krej čžzu ja wot twojeje ruki žadacž. Graw naš nadpadnje, hdyž Židow w žalošnym sčšlepjenju sčlyšchimy wołacž: jeho krej pschindž na naš a na nasche džecž. Ale nješwěrnny wajchtar, kiž njewarnuje, njenapomina, nješhosta, hdyž by to dyrbjal — sčto čžini hinašche, hacž so krej tyč, kiž sčto jemu porucženi, na so pschinjese? Nješmilny sčud budže junu wjele tyšaz staršchich, hospodarjom a hospošow trječicž. Žich džecž, sčłuzobni a wucžobnizy budža jich junu psched Bohom wobškoržecž: my bēchmy hišcž młodži, wěrychmy, so je dobre, sčtož nam staršchi prajachu, sčmy jeno wšchelke džela nawukli, ale wo twojej čžescži sčmy malo sčlyšcheli, wo pucžu k sčbóžnosčzi hišcž mjenje. Potom budža nješwěrnni wajchtarjo bjes samolwjjenja. — Ale njech tež kóždu pohlada, so by tuto wot Boha wustajene wajchtarstwo a jeho sčłuzobnikow njepazpiwal, hdyž swoju winowatosčž čžinja, hewač tež wón žaneho samolwjjenja njesmēje, ale budže swojeje sčšcžje dla wumrjecž, a ty, sčwěrnny wajchtarjo, sčy swoju duschu wumohl. Dajcž šebi prajicž, wy džecž, wot swojich staršchich, wy sčłuzobni, wot swojich knjesow, wy mandželšy, wot mandželšich, wy wošady, wot sčłuzobnikow Božeho sčłowa, sčtož maju woni jako wot Boha wam postajeny wajchtar prajicž, hewač nješyšcžje jich, ale Boha sazpiwali a sčami swoju krej na so pschinjegli. Sčtož na nich pošlycha, na teho pschindže šchryštušowa sa naš pschelata krej, so by naš wucžisčžila a wjedla k sčwěrnemu wajchtarjej wšchěch čžlowjekow. Samjen.

W. w H. W.

Na poštny čas.

(1600.)

Džak tebi, Anježe Jesužo,
So do sčmjercž sčy podal so
A sčy psches swoju drohu krej
Wšchěch w hrěchach jatych dobył šej.

Ty wěrnny Bóh a čžlowjek sčy;
Dla twojej' martry prošymy:
Ach, w naschim štyštu trošchtuj naš
A i węcžnej' sčmjercžje wumóž saš.

Šlicž ruku nam we mišosčzi,
Kiž psched hrěchom naš pošlyni,
So scžerpliwu we horju sčmy,
Wěr w twojich ranach nam'famy.

To potom budži nadžiju,
So wopušcženi nješmy tu;
So budžesč sčwěru pschi naš štačž
A k nješšam nam dopomhačž.

Jurij Bróš.

Jehujo jako wumóžnik.

Ma jara starej zyrkwi we Westfalstej je horkach we štwiřlacy jehujo, do kamjenja wudypa, widžecž. Šhto ma to rěfacž? Stari ludžo wo tym tole pomjedaju.

Třěchitřerja běchu w jeho korbje hacž pod třěchu horje sežahnali, a wón bě runje šwoje strasčne džělo šapoczał. Duž šo šchtyř rostorhny, a wón do hłubiny padny. Nunje tam pař, hdžež padny, bě njes kamjenjemi se škalobow něščto młódných selených trawiczkow wurořtko. Te běšče wowza, kiž pařtyř se šadlom na pařtrow wjedžešče, wuhladała a šo wot šadla džělka, šo by te štwjelcška rucže šwotšcziřpała. Nunje w tym wołomiku, hdžež třěchitřerje dele lecžešče, tam wona ša trawiczkami łowješče, tař šo wón niž na kamjenje, ale na wowzu padny a šebi ani najmjenšchu šchłodu nješczi. Ma měšče šo wón šhraba a štanj, štrony a cžiřy; ale ta wowza rořmjecžena na kamjenjach morwa ležešče. Dofelž běšče jemu wona se šwojej šmjercžu žiwjenje šđeržala, wón š džakownošcžu jejne šnamjo wuřtojnje do kamjenja wudypa a tón kamjen horkach pod třěchu šamurjowa.

Šhto by pšchi tym na Bože jehujo, kiž je se šwojim wurjecžom tež nam žiwjenje wudobyło, nješpominař!

Cžiř pokutu!

Šjew. Jana 3, 3.

Ty warnujeř, o Šbóžniko,
Mje w tymle řrudnym cžařu;
Ty chžeř, šo ř tebi wrócžu šo
A hrěřčjenja šo pařu;

Ty napominař ř pokucže
A šo šo hladam wěřtořcže,
Dóžž hiřcže cžař je hnady.

Ty nochžeřč moje řkaženje,
Ty chžeř, šo byř byl žiwj;
Duž pšched řudženjom warnuje
Mje twój hłóř miřošcžiřny.

Ach, huřto na njón njedžiwach,
Ššo řwětnym myřlam wodžicž dach;
Mi tajři njedžal wodaj!

Řař huřto se řłowom řy mi
Ty dawal dobru radu
A mje po řwojej řmilnořcži
Šsy wutorhnyčž chžyl padu!
Haj, wřchudže twój hłóř řlyřchecž bě,
Řař moja duřča derje wě;
Ša wutrobu pař řtwjerdžicž.

Duž řpožcž, šo řteju na řtraži
A řmjercž mje njepřchewata;
Hdyž řpař pař jima duřču mi,
Budž mi ta řmilnořcž data,
Šo Boži Duch ju řbudži řař
Ša jejny hot na wěcžny řwař,
Hdžež nawožen ju cžaka!

K. A. Fiedleř.

Njepłódnj řigowj.

(Łuf. 13, 6—9.)

Běšče w řymje, hdyž Šcholcžiz cžěřla do leřa džěšče, driewo puřcžecž. Tuton muž běšče dotal w hrěchach žiwj, na Bože řlowo njepořlučaršče a šo wo řbóžnořcž řwojeje duřče njęřtararšče.

Zyrkej řa njeho njebě, biblija tež niž; řorcžma bě jeho zyrkej, řharty běchu jeho biblija. Bóh běšče jemu pobožnu mandželřku dal, ta jeho řwěru napominařče, Bóha njęřabyčž, ale to bě wřcho podarmo. Dženřa wón do leřa džěšče; tam šebi řchłom, kiž chžyřche puřcžecž, wobhlada a pjerřcž wot jeho řorjenjom wotkopa. Hřom šo se řkeru řahanjeřče — duž jemu tamne řlowo ř biblije do myřlow řajědže: „Řorubaj jón! řchło wón řemju řadžewa?“ Š džęcžoznyč let běšče jemu tuto řlowo w pomjatu wotřalo.

Šseřera jemu ř řufow wupadny; wón njemóžjeřče hinař, wón dyrbjeřče šebi na tute řlowa myřlicž. „Šhto“, tař šebi myřleřče, „hdy by džęřka w njebjeřchach wo tebi wobřamřnjene bylo: Řorubaj jón! řchło wón řemju řadžewa? Řař chžyl ty wobřtačž, hdy by dyrbjal wo řwojim žiwjenju řamolwjenje dacž?“ Žakóřny řtyř jeho pšchewřa; jeho w leřu wjazy njęcžerpjeřče, wón dyrbjeřče domoj. Ma měšče da šebi wot řwojeje mandželřkeje bibliju podacž a to řlowo Łuf. 13, 7 wucžitačž, łotrež běšče jemu řař na wobřmaj bořomaj wótry mjecž, a pšchedrje šo, hacž šo rořdžělitař duřča a duch, tež łořcže a mořhy. Haj, tu řtejeřče to wótre řlowo: Řorubaj jón! řchło wón řemju řadžewa?“ Tola wón tež řlědomaze řlowa cžitařče: „Řnježe, wotřaj jón hiřcže to leto, hacž jón wobřopam a pohnoj, hdy by wón chžyl řłody pšchinjeřcž; jeli řo njepřchinjeře, dha potom jón řorubaj.“ Wóžniřcho hiřcže, hacž tamne hroženje, jeho tute hnady řlowa řajachu, tař šo se řlyřami pšchewřče: „Haj, Řnježe, wotřaj mje hiřcže to leto!“ a Bóh je jeho pšřtwu wuřlyřchaj. Wón řwoju lořkomyřłnořcž wotřoloži a žyř nowe žiwjenje řapocža.

F.

Řiř mřějazeje maczerje řwojemu řynje.

Mřějaza macž tebi to piřče — macž, łotraž je w Šbóžniku řwój męř namařala, łotraž řbóžna a wjeřela řmjercži napřchecžiwio džę ř řróřkeho hrěřčneho podořžniřtwu, šo by tam wěcžnje řbóžna řola řwojeho Šbóžnika byla! Šenož jene mi wutrobu cžeřku cžini, mój luby drohi řyno, budžemoj šo junu tam řařo wohladacž?

Šwěrnej nanowej wocži tebe něřto wjazy řladacž njemóžetej, dofelž dyrbiř wón do řwěta, do bješbóžneho řwěta, w łotrymž řawjedženje, hrěč a řłóřcž řwojej ruży řa tobu wupřchewřewa. Šeli řo tebi hodžina řpyřtowanja pšchindže, šebi na řwoju mřějazu macž pomyřł a pšoch Šbóžnika, šo chžyl tebi řlabemu se řwojej řwěrnej lubořcžu ř bořej řtejecž a ty wěřcže dořbudžeřč. Dyrbjal-li pař šo podořnyčž, njęřadwěluj: temu Řnjeřej je ta jena řabludžena wowza tař wařna, šo te džewjecž a džewjecždžęřpacž w puřcžinje wotřaji a tu jemu řabludženu pyřta, a řař šo wjeřeli, hdyž je ju namařal!

Nunjež je hłubina hrěčha jara hłubořa, lubořcž a hnada řwěrneho Šbóžnika, łotryž tebe ř wjeřčej dnyřli maczernej lubořcžu lubuje, řtej hiřcže wjeře móžniřčej a hłubiřčej. Hdyž řy hłubořo padnył a šo teho řajęřch, potom pšoch we řwojej cžičej łomorzy: „Řnježe, řmil šo nade mnu!“ A njepřchewřtař pšoch, doniž twoj wutroba męřa namařala njeje a ty šebi teho wěřty njęřřny, šo je wón tebi wodař. Mój horřolubowany řyno, ja tebe najwutrobnišcho pšochu: Nješapřęj niřdy řwojeho Bóha a řwojeho Šbóžnika! Ach, řajřa je to hubjena wacžka, łotraž šo řwojeho njebjeřkeho řrala hařbuje. Šny-li w towarřtwje bješbóžnyč, hdžež teho Řnjeřa hanja, njeboj šo, jeho řjawnje wuřnacž a potom řhwatař pjeć ř tajřkeho towarřtwu.

Mój luby řyno, ach, řař jara by ty řwoju macž řwjeřelil, hdy by ty wřchědnje w řwojej bibliji cžitař; w Božim řlowje moży nadobudžeřč, łóždemu řpyřtowanju řwěta napřchecžiwio řtwicž. Bože řlowo ma džiwnu móž, cžitař łóžde ranje řlaw se řwojateho piřma a Bože řohnowanje budže tebe žyř džęř pšchewodžecž

Mój luby syno, twoja macz cze prochy, njesabudz so modlicz, w modlenju namafasch žiwjenje w tym Knjesu; schtóž so njemodli, je daloko wot Sbdžnika. — We wschěch semskich naležnosćach wobrocž so na swojeho nana, wón wostanje pschezo twój najlěpschi pscheczel, ty sy jeho jeniczke sbože na tutym śwěće, wón tebe ženje njewopuschczi. Chzejch-li Knjesowy služobnik bycz — ale ja to tebi zgle pschemostajam — so tola ju prjedy pruhuj, pschetož wono je czežke powołanje, to dyrbija najprjedy pošlednje schtriczki hordosće i wutrobny won a ponižnosć dyrbi nuts. Tón Knjes praji: „Schtóž chze mój wuczobnik bycz, tón wsni swój sychiž na so.“ Hdyž sa śwětnej czežu pytasch, njesy jeho služobnik. — Njesazpivaj khudych a nistich, tón Knjes je pschischoł i khudym a hubjnym. Pomysl bebi na khudeho Lazarusa, kotryž běsche tu fazpjeny — ale tam krafnj!

Budz pscheczelnj pscheczimo kóždemu, njepowjedaj wjele, pschetož jasyt móže wjele sleho nacžinicž.

Nětko božemje, mój luby syno, žohnowanje twojeje tebe horzolubowazeje maczerje njech tebe pschemodža psches to podróžnistwo a hdyž junu swojej woczi samknjesch a w tym Knjesu wufnjesch, budžemoj bebi tam horkach i wyskanjom napscheczimo khwatacz a potom swój wěcznje, wěcznje ijednoczenaj!

Khowaj bebi tón list swoje žiwe dny a hdyž jón tež husto njeczitascch, wsni jón, hdyž budžesch w nusy a srudobje, wón budže tebe stajnje pošylnjecž.

Tón Knjes požohnuj tebe a swarnuj tebe! Samjeń.

Twoja swěrna macz.

Boža pomoc w nusy.

(Skónczenje.)

„Ach Wylemje“, wotmolwi jemu mištrka, „my wschał czi žaneje msby njemohli dacž, a tež nicžo i jědži, pschetož my žaneho khleba wjazny w domje nimamy“. „Njecžinicze bebi“, trošchtowasche ju mladžen, teho dla žaneje starosće; ja sym Wam a Waschemu mandželskemu i prjedawšich lět hišcže wjele džaka winojty sa wschu scžepliwošč a lubosč, kiž staj mi wopofasajoj. Dajtaj mi spytacz, mały džěl tuteho džaka wotnjescž.“ Mištrka bebi kyslojtej woczi trějesche. Sslowa mlodeho rjemjepluisteho jej kaž njebjeske hntki do wuschow klincžachu a jej běsche, kaž by Bóh sam tuteho mladženza jim sa wumóžerja do domu póbłal.

S mištrom bě so Wylem bórny srěczal, a hdyž mištrka do jstwy stupi, widžesche hižom Wylema sa blidom psched schkleńčanej kulu ředžo džělacz, so by skasane wobucže dokonjal. Mištr psched nim we swojim stólzu ředžesche, kiž běsche Wylem i blidu donjebl a tak stajil, so móžesche khory mištr mladženza w jeho džěle wobředžowacz. „Wnyblcže bebi“, rjekny Wylem, „so sym hišcže Wasch wuczobny, kaž něhdy, a njepschehladaicže mi nicžo a prajcže, hdyž něšto prawje njeczinj. Khory mištr so pošmewny — haj wopravdže — wón so pošmewny — mištrka to widžesche. To njebe na nim dolho wjazny widžaka. „Macže“, mištr pscheczelnje rjekny, „pomysl bebi jeno, Wylem chze pola nař wostacz a sa mnje džělacz, doniž njemóžu sam sažo džělacz. A pjełarja a bydlenje móžemoj nětko tež sapłaczicž, pschetož wón je mi swoje nalutowane pjenjesy dač a je prjedy wrócžo njerodži, hacž so nam sažo lěpje njepóndže.“

„Tež to hišcže!“ mištrka wuwola a jeho hnuta sa ruku sapschija. Tón pak njechasche wo žanym džaku nicžo wjedžecž a mēnjescche, so je jemu lubšcho, so je swoje nalutowane pjenjesy swojemu staremu mištrej dač a jemu i nimi i nusy wupomhač, hacž so by je dyrbił na nalutowańnju donjesč. „Ty masch“, mištrka rjekny, „wutrobu czištu a rjanu kaž sloto. Bóh czi to junu sapłacz.“

Schewski pak njechasche wo žanym džaku nicžo wjedžicž. Wschalo po swojim mēnjenju jeno to cžinjescche, i cžemuž jeho wutroba wabjesche.

Nětko so tež džěczi se schewskim pscheczeliču. Wone bórny cžujachu, so bě so i nim sbože do domu wrócžilo. Nan wjazny njekwarjesche, macž wjazny njepłafasche, wscho bě wjele rjeńšcho. A hdyž bě přenje wobucže hotowe a sažo pjenjesy do domu pschińdžechu, dha bě w domje sažo prjedawšche sbože.

Schewski je tam dlějšchi cžak wostał. Mištr sažo wotkhoril. Nusa bě dom wopuschcžila. Bóh běsche tola sažo pomhač.

Kóždy je swojeho sboža kowar.

W Barlinje je na schěrokej hařy korcžma, kotrež wobředžer — něhdy zgle khudy hólz — bě psches pilnosč a slutnimosč i něčemu pschischoł. Žako mladžen běsche, prjedy hacž bě so do Barlina scžahnył, něšto lět na wsach pola jara bohateho bura sa pohončža klužil. Pořdžischo bě potom w Barlinje i samoženju pschischoł. W blisłosčzi jeho korcžny je tak mjenowany „asyl“ sa tajkich, kiž žaneje hospody nimaju. W tutych asylach woby khudži cžopke stwy, něšto i jědži a druge sastaranje na khwilku namafaju a někotři derjesmybleni Barlinsžy mēschćenjo w tutych wustawach na porjad hladaju a stajnje i nich jedyn we wustawje pschewywa, hdyž je na nim rjad.

Kas mējesche tutu službu prjedy naspomnjeny korcžmar. Kač so wón stróži, hdyž nětko mjes tymi proscherymi, kiž běchu wjeczor pschischi, sa jenu nóz wo hospodu prošcž, swojeho něhduscheho knjesa, bohateho bura, zgle ředřeneho wuhlada. „Mój Božo“, wuwola wón, „scže dha to Wš wopravdže? Kač dha je pschischo, so scže Wš řem pschischi?“

Najprjedy chžysche, so hańbujo, něhduschi bur psched swojim něhduschim pohončžom sam so sapřecž. Hdyž pak jemu do jeho sprawnej, řmilnosče-pońnej woczow pohlada, počža placz a wupowjeda jemu wscho. Sa khartami bě počžal pschimacz. Pschi tym bě so do picža dač. Džělo bu sakomžene. Tak bě i hory dele schto, hacž bě skóncznje swoje kublo pschedacz a i njeho jako hotowy proscheč cžahnyč dyrbił. „„Tsi dny““, tak swoju řudnu powjesč wobsamny, „„hižom w Barlinje wokoło bludžu, bjes jědže, bjes hospody, bjes wscheje nadžije na rjeńšche dny. Duž sym so skóncznje wschón woplajeny do tuteho asyla schmjatal, so bych tola sažo ras něšto pojědł a w nožny kaž cžlowjeł powot-pocznył.““

Korcžmar, wschón hnuty psches telko wjele njesboža, swojeho prjedawšeho knjesa řobu domoj wsa a jeho khwilu pschi lohkim domjazym džěle wobkhowa, hacž bu sa njeho sažo dale starane.

Kóždy bebi sam swój dom twari a tež — podtorča.

Wschelake i bliska a i daloka.

— Přenje řerbške řemšćenje w Draždžanach řmėje so njeđzelu Łátare, a chžyli to lubi Šerbjja tym swojim w Draždžanach a wokolnosčzi w prawym cžaku řewicž, so mohli so na to pschihotowacz, Božu službu w maczernej řeczi wopytacž.

— Pruska wyschnosč je so rořbudžila, pschihotowańni na seminar (prāparandže) we Wojerezach sažo řańcz dacž. Duž so nowa řjadownja jutry wjazny njesałži a žani mladženjo so wjazny njepschiwosmu. Sa dvě lěcže potom zyla pschihotowańnja řańdže. To je jara wobžarowacz, dofelž so nadžijachny, so psches tule pschihotowańnju so po něčim sažo sa nasche řerbške řchule řerbžny wuczerjo wuwucža.